

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

INBRAAK

Thriller in drie bedrijven

1880
door

Rudy Soetewey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2005

Nr.2876

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *INBRAAK* op te voeren moet de naam van auteur *RUDY SOETEWEEY* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2005/0220/014
ISBN 978-90-385- 0916-7

© 2005 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Soetewey
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(1 dame – 2 heren)

WILLY : Een postbode van onbestemde leeftijd, die als ‘bijverdienste’ inbreekt in villa’s, die op een veilige afstand van zijn eigen stad liggen.

DIDIER : Een ambitieuze advocaat van vooraan in de dertig, die werkt voor een grote multinational. Superieur en arrogant.

ERICA : Didiers echtgenote. Dertiger. Licentiate die les geeft op een prestigieus college.

DECOR

De living van een oude, heringerichte villa, in een dure villawijk. Er is zeker een deur die uitkomt op de hal, en een deur die naar de slaapvertrekken leidt. Centraal bevindt zich een salon met een sofa.

TIJD

1880

Heden

EERSTE BEDRIJF

ZATERDAGNACHT- OMSTREEKS DRIE UUR

(Als het doek opent, is de scène donker. We kunnen de contouren van een living onderscheiden. Na enkele ogenblikken danst plots het ovale licht van een zaklantaarn over de muur, en verdwijnt weer. Stilaan kunnen we vaag WILLY onderscheiden. Hij heeft een bivakmuts over het hoofd, en draagt een kleine rugzak in de hand. Hij stoot ergens tegenaan, sakkert, opent een kast enzovoort... Na enige tijd horen we de voordeur geopend worden, en weerklinken de stemmen van DIDIER en ERICA. Willy verbergt zich haastig ergens in de living. Didier komt, gevolgd door Erica, binnen. Hun kledij suggereert een duur avondje uit.)

DIDIER : Natuùrlijk staat de Mercedes daar veilig.

ERICA : Het is stikdonker buiten. De straatverlichting is nog altijd stuk.

DIDIER : En dan?

ERICA : Een raam is zo ingeslagen.

DIDIER : *(Terwijl hij zijn overjas achteloos over een stoel gooit - geduldig)* Schatje...
We zijn hier niet meer in de stad. Dit is het platteland, *the middle of nowhere*.
(Lacherig) Hier zijn alleen koeien.

ERICA : *(Terwijl ze eveneens haar overjas uittrekt)* Auto's worden overal gestolen, Didier.

DIDIER : *(Onverschillig)* Dat ze hem dan stelen, hé. Ik ben niet van plan om me zorgen te maken over een firmawagen die omnium verzekerd is. *(Zet zich in het salon en knoopt zijn schoenen los)*

ERICA : Het is niet omdat hij verzekerd is, dat je...

DIDIER : *(Onderbreekt haar)* Waar moet ik hem dan zetten? In de garage kan niet: de oprit is versperd. Je ziet niet eens dat we een oprit hébben, met al die struiken.

ERICA : Jij zou de tuin doen.

DIDIER : Tuin? Da's geen tuin, da's een park! Trouwens, zolang de garage nog vol dozen staat, heeft dat geen zin.

ERICA :Jouw dozen.

DIDIER : (*Kortaf*) Ik heb nog geen tijd gehad om uit te pakken.

ERICA :Geen tijd? We wonen hier al bijna een half jaar.

DIDIER : Het is druk geweest op het werk.

ERICA :(*Nadat ze haar handtas in de sofa heeft gedeponereerd*) En wanneer komt dat alarm dat je me beloofd hebt?

DIDIER : Erica, alsjeblieft. Er zal heus niemand komen inbreken. Geef me liever iets te drinken.

ERICA :Vind je niet dat we genoeg gedronken hebben?

DIDIER : Jij doet net alsof we de hele avond niks anders hebben gedaan. Zo gul was Jacobs nu ook weer niet.

ERICA :Drie flessen wijn, voor een diner met vier? EN champagne, EN whisky? Al maar goed dat ze ons onderweg niet hebben tegengehouden.

DIDIER : (*Lacherig*) Tegengehouden? En wààr dan wel?

ERICA :Tegenwoordig controleren ze overal.

DIDIER : Jij maakt je gewoon te veel zorgen... Hoe zit het, krijg ik nu nog een whisky, of moet ik hem zelf nemen?

ERICA :Dat zou pas iets nieuws zijn!

DIDIER : (*Verveeld*) Okée... (*Wil uit de sofa komen*)

ERICA :Laat maar, het is al goed. Ik neem hem wel.

DIDIER : (*Terwijl Erica naar de bar gaat, een whisky uitschenkt en iets voor zichzelf zoekt*) Neem zelf ook nog iets. Dan kunnen we klinken op het succes van vanavond.

ERICA :Succes?

DIDIER : Ja. De oude Jacobs is een zwaargewicht. Voor belangrijke promoties kan je bij ons nog altijd niet zonder hem.

ERICA :En hèb je zijn steun nu?

DIDIER : (*Zelfverzekerd*) Hij gaat mij voorstellen voor de job van directeur van de juridische afdeling.

ERICA :Je bent zo zeker van je zaak?

DIDIER : (*Ostentatief triomfantelijk*) Ik heb hem in mijn zak, de zak.

ERICA :(*Gaat naast Didier zitten*) Dan is er mij toch iets ontgaan, hoor. Ik heb hem alleen maar horen praten over eten.

DIDIER : Natuurlijk. Maar hij heeft ons wel uitgenodigd in de *Comme chez soi*. EN meteen een tafel gereserveerd.

ERICA :En dan?

DIDIER : Op de firma staat 'in Brussel gaan eten' gelijk aan promotie.

ERICA :(*Lief*) En? Tevreden dat je 'in Brussel mag gaan eten'?

DIDIER : (*Droog*) Uiteraard. (*'Relativerend'*) Nu ja, een verrassing is het nu ook weer niet: ik b en nu eenmaal de beste advocaat in de firma.

ERICA :Wanneer weet je het zeker?

DIDIER : Officieel over drie weken.

ERICA :En wat verandert er dan?

DIDIER : (*Eerder grimmig dan enthoesiast*) Vanaf dan n em ik mee beslissingen. Vanaf dan ligt de weg naar Europa open... En wie weet, daarna... (*Terloops*) Nu ik er aan denk, ik moet volgende week voor een dag of twee naar Zürich...

ERICA :Ik bedoelde eigenlijk... voor ons.

DIDIER : Wat, ons?

ERICA :Wat verandert er voor ons? (*Als Didier niet begrijpend reageert*) Een andere functie geeft toch andere verplichtingen, andere werkuren... Ga je méer of minder vrije tijd hebben, ga je...

DIDIER : (*Onderbreekt haar*) Schat, ik heb een kaderfunctie bij een multinational. Op mijn niveau spreek je niet meer over werkuren. (*Denigrerend*) Wij hebben geen uurroosters zoals jullie. Wij werken altijd.

ERICA :Dus zullen we elkaar n og minder zien.

DIDIER : (*Kortaf*) Erica, dat is een keuze die we samen hebben gemaakt. Je was het er mee eens. Ik heb het je dikwijls genoeg gevraagd. Als jij het toen had gewild, had ik voorrang gegeven aan een gezin. Jij was degene die me in de richting van een carrière stuurde, *remember?*

ERICA :Ik was toen jong en onnozel... Ik wist niet beter...

DIDIER : (*Onderbreekt haar geïrriteerd*) Hebben we zo slecht geboerd de voorbije jaren? Kijk eens rond. Er zijn er niet zo veel die op onze leeftijd al in hun eigen villa wonen - ZONDER te hebben moeten lenen!

ERICA :En dat geld van mijn vader dan?

DIDIER : (*Strak*) Dat was een cadeau, geen lening.

ERICA :Nee, maar het is ook jouw verdienste niet.

DIDIER : Dat heb ik toch ook niet gezegd?

ERICA :Je suggereerde het wel.

DIDIER : (*Geïrriteerd*) Sta je weer voor de klas? Deze villa was een koopje, dat kan je niet ontkennen.

ERICA :Dat doe ik ook niet.

DIDIER : Waarom klaag je dan?

ERICA :Ik klaag niet.

DIDIER : (*Geïrriteerd*) Waar heb je het dan over?

ERICA : (*Na enkele ogenblikken, ernstig*) Ik word er niet jonger op, Didier.

DIDIER : (*Prompt en vastberaden*) Kinderen en carrière gaan niet samen. Daar hebben we het toen ook over gehad!

ERICA :En als ik nu thuisblijf?

DIDIER : Maar je WIL helemaal niet thuisblijven. Toén niet, en nù ook niet. Waar of niet?

ERICA : (*Verveeld*) Misschien. Maar uiteindelijk...

DIDIER : (*Onderbreekt haar*) En IK wil een promotie naar New York niet moeten weigeren, omdat ik met een kind opgescheept zit dat per se hier naar school wil.

ERICA :New York?

DIDIER : (*Sarcastisch*) De hoofdzetel van een Amerikaanse multinational zit meestal niet in Scherpenheuvel, schat.

ERICA :Zouden we dan naar New York moeten verhuizen?

DIDIER : (*Sarcastisch*) Maar neen. Ik zal elke dag het vliegtuig wel over en weer nemen!

ERICA : (*Na enkele ogenblikken, niet echt enthousiast*) Ach zo...

DIDIER : WIL jij dan niet verhuizen?

ERICA :En de familie dan?

DIDIER : Die kan altijd op bezoek komen.

ERICA :Zie jij jouw vader al het vliegtuig nemen om...

DIDIER : (*Onderbreekt haar*) Zou jij weigeren om mee te gaan?

ERICA : Weigeren niet, neen...

DIDIER : Maar?

ERICA : (*Schouderophalend*) Niks...

DIDIER : Maak de dingen dan alsjeblieft niet moeilijker dan ze al zijn. (*Na een ogenblik - op toegeeflijke toon*) Luister, schat, ik weet ook wel dat zo'n verhuis problemen met zich meebrengt - de familie, enzo... Maar het zou ook zo z'n voordelen kunnen hebben. Kinderen, bijvoorbeeld, zouden in New York géén probleem meer zijn.

ERICA : Ach zo... En hoe reëel is de kans op zo'n promotie?

DIDIER : Wie zal me tegenhouden? Jacobs?

ERICA : Als hij zo belangrijk is als jij...

DIDIER : (*Onderbreek haar, strak*) Hij loopt op zijn laatste benen, menéér Jacobs! Binnen het jaar is hij weg. Prépensioen, gouden handdruk, extra pakket aandelen - mag hij allemaal hebben. (*Zelfverzekerd*) Maar hij gàt. Er uit. En uit eigen beweging.

ERICA : Je bent wel erg zeker...

DIDIER : (*Triomfantelijk*) Ik wéét iets over hem. Iets héél... Hij is kwetsbaar, geloof me. Onze avond in de *Comme chez Soi* wordt zijn laatste wapenfeit.

ERICA : (*Na een ogenblik - ongelovig*) Weet je wat ik niet begrijp? Waarom dat soort machtsspelletjes mannen zo aantrekt.

DIDIER : Mannen niet alleen, schat. Ménsen.

ERICA : MIJ dan toch in elk geval niet! Ik zou problemen hebben met mijn geweten. Ik zou het niet over mijn...

DIDIER : Je geweten?! Op mijn niveau is een geweten een gebrek. Trouwens, als er nu iemand is die GEEN last heeft van een geweten, dan is het Jacobs wel. (*Bij zichzelf, bewonderend*) De oude vos, verdomme.

ERICA : (*Verbaasd*) Bewonder je hem nu, of wat?

DIDIER : In zekere zin wel, ja. Hij heeft... (*Aarzelt, dan, samenzweerderig*) Luister, dit blijft wel onder ons, hé.

ERICA : (*Verontwaardigd*) Zeg, Didier!

DIDIER : Ik zeg het toch liever... Kijk, je weet dat de firma betrokken is bij alle belangrijke bouwprojecten ter wereld. Planning, advies, opvolging, etcetera. Nu wordt er al een paar jaar gefluisterd dat Jacobs zich zwaar laat betalen om onze adviezen... laten we zeggen... bij te kleuren.

ERICA : Dat gebeurt toch overal?

DIDIER : Ja. Maar voor ons zou het een ramp zijn als het bekend werd. Wij zijn de nummer één in de wereld, puur op basis van reputatie. Totale objectiviteit, dààr worden wij voor ingehuurd. Als zou blijken dat wij toch omkoopbaar zijn...

ERICA : En wordt er dan niets tegen hem ondernomen?

DIDIER : De laatste die dat heeft geprobeerd, is uiteindelijk zelf ontslagen. Onvoldoende bewijzen.

ERICA : En heb jij die dan wel?

DIDIER : Jacobs heeft met zijn gesjoemel twintig miljoen verzameld op een Zwitserse bankrekening. Euro, hé!

ERICA : En kan je dat bewijzen?

DIDIER : Ja.

ERICA : Waarom doe je daar dan niets mee?

DIDIER : En wàt dan wel?

ERICA : (*Aarzelend*) Ik weet niet... Stap er mee naar de hoofdzetel...

DIDIER : Wie zegt dat hij de enige is? Veel te gevaarlijk.

ERICA : Wil je daarom die promotie? Om iets tegen hem te kunnen doen?

DIDIER : Neen. Ik heb een veel beter idee. Maar daarvoor is het nog te vroeg.

ERICA : Moet je daarvoor naar Zürich?

DIDIER : (*Ontwijkend*) Niet echt.

ERICA : Maar je gaat bij zo'n man eten alsof het je beste vriend is.

DIDIER : (*Onverschillig*) Als je op de top mikt, schatje, weet je waaraan je begint: eten of gegeten worden. Er is geen tussenweg.

ERICA : Ik vind het eng.

DIDIER : Op welke manier is Bill Gates zo groot geworden, denk je? Door over lijken te gaan. Er is geen andere manier.

ERICA : Maar dat is toch niet vol te houden?

DIDIER : (*Superieur*) Luister, liefje: het topkader is niks voor softies. Geef jij rustig verder Engels aan je college, en laat mij mijn job doen op mijn manier.

ERICA : (*Met een zucht*) Soms heb ik echt het gevoel dat ik je niet ken. Zoals vanavond.

DIDIER : (*In een poging tot humor*) Didier is de naam. Didier De Vooght.

ERICA : (*Na een flauw lachje*) Ik was er van overtuigd dat jullie het goed met elkaar konden vinden.

DIDIER : (*Onderbreekt haar*) In zeker zin is dat ook zo. Ik vind het niet préttig om Jacobs opzij te schuiven. Maar ik heb geen keuze. De firma heeft al te veel goede mensen verloren door zijn schuld.

ERICA : (*Aarzelend*) Soms heb ik zelfs de indruk dat je een beetje schizofreen bent.

DIDIER : (*Geamuseerd*) Schizofreen?!

ERICA : Thuis ben je een zachte, lieve man. Maar op je werk...

DIDIER : (*Lacherig*) Dat komt omdat ik daar zo geen knappe secretaresse heb...

ERICA : (*'Pruilend'*) Is dat alles wat ik voor je ben? Een secretaresse?

DIDIER : Je zou blij moeten zijn. In het leven van een topmanager is maar één vrouw echt belangrijk: zijn secretaresse.

ERICA : Ach zo... Dat was een compliment... (*Na enkele ogenblikken, een beetje ondeugend*) Didier... Stel nu dat je zou moeten kiezen...

DIDIER : Kiezen?

ERICA : Ja... Tussen de firma en mij...

DIDIER : (*Droog*) Jij gaat voor alles, schat.

ERICA : Echt?

DIDIER : Natuurlijk.

ERICA : (*Terwijl ze zich dichtert tegen hem aan nestelt, lief*) Wanneer gaan we naar New York?

DIDIER : (*Nu ook lief, al heeft hij daar duidelijk meer moeite mee*) Binnenkort, dat beloof ik je.

ERICA : Binnenkort...

DIDIER : Heb ik ooit al een belofte gebroken?

ERICA : Neen...

DIDIER : Weet je nog, twee jaar geleden? Wat heb ik toen gezegd? (*Citeert*) ‘Over twee jaar wonen we niet meer in de stad, maar zitten we in onze eigen villa op de buiten.’ *Et voilà.*

ERICA : Je bent een schatje... (*Suggestief*) Zullen we maar gaan slapen?

DIDIER : Moe?

ERICA : (*Ondeugend*) Niet echt...

DIDIER : (*Goedkeurend*) Ach zo...

ERICA : Jij?

DIDIER : (*Ondeugend*) Ik wel. HIJ niet.

ERICA : (*Goedkeurend*) Hm...

DIDIER : (*Suggestief*) Zullen we dan maar?

ERICA : (*Terwijl ze sensueel rechtstaat*) Waarom niet. (*Loopt naar de deur richting slaapkamer*) Doe jij de lichten uit, schat? (*AF*)

DIDIER : Of course, darling. (*Knipt de lichten uit, dan AF richting slaapkamer*)

(Willy komt na enkele ogenblikken tevoorschijn. Als Didiers stem plots even opklinkt, duikt Willy weer weg, om na enige tijd opnieuw tevoorschijn te komen. Hij aarzelt, luistert aan de deur, sluipt richting hal, er nadrukkelijk zorg voor dragend geen geluid te maken. Halverwege echter...)

(Van achter de deur) Moet ik het gaan halen, schat?

ERICA : (*Nog verder weg, als vanuit een andere kamer, aarzelend*) Als je zo lief zou willen zijn.

(Willy realiseert zich dat Didier de living kan in komen en haast zich richting hal. Halverwege echter struikelt hij, valt met veel gedruis en vloekt)

DIDIER : (*Terwijl hij de kamer binnenstormt*) Wat was dat, verdomme? (*Terwijl Willy rechtkrabbelt*) Hela! Wie ben jij?! Wat doe jij hier?! (*Roept*) Erica, een inbreker! (*Tast overhaast naar de lichtschakelaar, maar vindt die niet*) Waar is die knop, verdomme?! (*Als hij merkt dat Willy ondertussen overeind is*)

gekomen, en richting hal snelt - in het duister) Hela! Hier blijven, jij! (Hij gaat hem in het duister achterna.) (

(Willy draait zich om, laat zijn rugzak vallen en wacht de ander op. Wanneer Didier hem bereikt, geeft Willy Didier een welgemikte trap op de edele delen. Didier slaakt een kreet en zakt kreunend in elkaar. Willy geeft hem een extra trap tegen de ribben, draait zich om en zoekt naar zijn rugzak. Zodra hij deze gevonden heeft, gaat hij richting deur van de hal. Op dat ogenblik flitst het licht aan.)

ERICA :*(In de andere deuropening. Ze heeft net de lichtschakelaar overgehaald, en houdt een pistool gericht op Willy, evenwel op een amateuristische, absoluut niet overtuigende manier) Stop! Handen omhoog!*

WILLY : *(Die met zijn rug naar haar toe staat, zet voorzichtig zijn rugzak neer, steekt de handen in de lucht, en draait zich traag om. Na enkele ogenblikken afwegen, haast uitdagend) Wel wel. Daar zie... En wat nu?*

ERICA :*(Onzeker) Niet bewegen... Didier? (Als deze alleen maar kreunt - hij is nog niet in staat om overeind te komen - paniekerig) Didier!*

WILLY : Moet ik hier zo blijven staan?

ERICA :*(Onzeker) Ja.*

WILLY : *(Terwijl hij een stap dichterbij zet) En als ik dat niet doe?*

ERICA :*Stop! Blijf staan!*

WILLY : *(Uitdagend) Of wat? Of je schiet mij neer?*

ERICA :*JA!*

WILLY : *Dààrmee?*

ERICA :*Ja...*

WILLY : *Met dat stukje speelgoed?*

ERICA :*Dat is geen speelgoed... Didier!*

WILLY : *(Terwijl hij de handen laat zakken) Volgens mij, madammeke, maakt uw stukje plastic alleen maar lawaai.*

ERICA :*Dat is geen plastic.*

WILLY : *Ah neen? Dan is het in elk geval niet geladen.*

ERICA : *(In toenemende paniek)* Jawel! Handen omhoog.

WILLY : *(Negeert haar bevel, temerig)* En waarmee dan wel?

ERICA : Met kogels. Handen omhoog!

WILLY : *(Ironisch)* Echte kogels? Oei Oei. Nu krijg ik schrik, hoor. Maar zó gaan die kogels er niet uit kunnen. *(Begint langzaam naar haar toe te lopen)* De vergrendeling staat nog op.

ERICA : Welke vergrendeling? *(Haastig)* Blijf staan, zeg ik!

WILLY : Ik beweeg toch niet.

ERICA : *(Met groeiende paniek)* Blijf staan, of...

WILLY : Of wat? Ik schiet? Wilde je dat zeggen?

ERICA : Ja!

WILLY : Maar madammeke, toch. Zou jij een ongewapende mens zomaar afknallen?

ERICA : Een inbreker!

WILLY : *(Staat nu vlak voor haar. Op overredende toon, terwijl hij het wapen uit haar handen neemt)* Kom, geef dat nu maar hier. Voor er accidenten gebeuren. Je zou iemand kunnen kwetsen. Help je vent liever in de zetel: hij heeft een probleem, zo te horen.

ERICA : *(Gaat tot bij Didier, die nog altijd kreunend op de grond ligt. Ze helpt hem in de salonzetel en zet er zich naast. Terwijl Willy tot bij zijn rugzak gaat en die opneemt, tegen Didier, bezorgd.)* Doet het pijn, schat?

DIDIER : *(Kreunend)* Wat had je verdomme gedacht?

ERICA : *(Tegen Willy)* Was dat nu echt nodig?

WILLY : Héla! HIJ viel MIJ aan, hé! Wettige zelfverdediging noemen ze dat.

ERICA : *(Cynisch)* Een inbreker die wettige zelfverdediging inroept!

WILLY : *(Met het wapen nog altijd in de hand)* Wees blij dat het geen gewàpende inbreker was. Dit hier had jou het leven kunnen kosten.

ERICA : Mij?!

WILLY : Een gewàpende inbreker die bedreigd wordt, schiet eerst, en stelt pas daarna vragen. Die gaat niet eerst uitzoeken of het om speelgoed gaat of niet.

ERICA : *(Koppig)* Dat is geen speelgoed. *(Tegen Didier)* Nietwaar, schat?

(Didier kreunt alleen als antwoord)

WILLY : Ah neen? Wedden? *(Hij ontgrendelt het wapen, houdt het op een muur gericht, en haalt de trekker over. Tot zijn grote verrassing gaat het wapen met een luide knal af. Er valt een schilderij of spiegeltje van de muur)* Verdomme! Dat ding is echt!

ERICA :Zie je wel.

WILLY : Zijn jullie nu helemaal... Zoiets in huis hebben is gevaarlijk! Dat is wettelijk verboden!

ERICA :En inbreken is toegelaten, zeker.

WILLY : *(Negeert haar, snelt naar het raam, en kijkt langs de gesloten gordijn naar buiten. Bij zichzelf)* Hopelijk heeft niemand het gehoord. *(Na enkele ogenblikken)* Hm, de kans is klein. De meeste mensen slapen op dit uur. En die bommen houden veel tegen...

ERICA :*(Als Didier zich een beetje opricht)* Gaat het al een beetje beter, schat?

DIDIER : *(Kreunend)* Ja.

WILLY : *(Terwijl hij terug dichterbij komt - doelend op de revolver)* Nu ja. Dit maakt het wel gemakkelijker. Kan ik net zo goed nog even rondkijken. *(Tegen Erica)* Waar is zijn portefeuille?

ERICA :In zijn jas.

DIDIER : *(Terwijl Willy de portefeuille uit Didiers jas haalt, en er de biljetten uitvist, nijdig)* Verdomme, Erica, wat heb je nu toch gedaan!

ERICA :Niet overdrijven, hé, Didier. Die paar euro...

DIDIER : *(Die de hele volgende discussie af en toe nog zal kreunen van pijn.)* Daar heb ik het niet over. Waarom heb je verdomme niet geschoten?!

ERICA :*(Verward)* Geschoten?

DIDIER : JIJ had de revolver, HIJ had niks. JIJ was de baas. Waarom heb je hem niet gebruikt?!

ERICA :Maar ik WILDE helemaal niet schieten!

DIDIER : Wät!?

ERICA :Ermee dreigen was toch genoeg? Dat heb jij altijd gezegd.

DIDIER : Ik?!

ERICA : *(Citeert)* 'Een inbreker slaat altijd op de vlucht als hij een pistool ziet.' Jouw woorden.

WILLY : *(Haast geamuseerd)* Heeft hij dat gezegd?

ERICA : Ja.

WILLY Goed zot.

DIDIER : *(Tegen Erica)* Maar dat heb ik nóóit gezegd!

ERICA : *(Koppig)* Jouw woorden, Didier.

DIDIER : Dan nog. Dat geldt dan toch alleen maar als ze gaan lopen!

ERICA : Maar hij ging niet lopen!

DIDIER : Daar gaat het net om! Als ze niet gaan lopen, moet je schieten!

ERICA : Jaaaar...

DIDIER : *(Onderbreekt haar)* Dan raak je ze vooraan, begrijp je dat dan niet? Voor een rechter is dat een bewijs van wettige zelfverdediging! Daarom móét je schieten als ze níét gaan lopen, en màg je niet schieten als ze dat wél doen!

ERICA : *(In de war)* Schieten?

DIDIER : *Jesus!*

ERICA : Ik had hem kunnen raken.

DIDIER : *(Gelooft zijn oren niet)* Waar denk je anders dat zo'n wapen voor dient, stomme koe?!

ERICA : *(Gekwetst)* Zèg!

DIDIER : Het is toch waar.

ERICA : Moet je me daarom beledigen?

DIDIER : Je snapt het niet, hé?

ERICA : IK heb het weer gedaan. Zoals gewoonlijk.

DIDIER : Je hebt helemaal niks gedaan! Dat is het net! Als je nu voor een keer 'ns een beetje initiatief had willen tonen, dan...

WILLY : *(Die hun discussie geamuseerd heeft gevolgd, onderbreekt hem)* Jullie kunnen nogal een zaag spannen, zeg.

DIDIER : Bemoei je er niet mee.

WILLY : *(Geamuseerd)* Nee, meneer, zeker, meneer. *(Tegen Erica)* Waar is jóúw portefeuille?

ERICA : *(Met een gebaar op de handtas, die nog altijd in de zetel ligt)* In mijn handtas.

(Willy loopt naar de zetel, en buigt zich naar de handtas toe. Erica grijpt hem onverhoeds naar zijn bivakmuts. Willy trekt zich vloekend los, maar Erica lost niet, en trekt zodoende de bivakmuts van zijn hoofd... Didier probeert recht te komen, maar de pijn is nog te groot)

WILLY : *(Met getrokken wapen, woedend)* Blijven zitten, klootzakken!

(Als ze Willy zonder bivakmuts hebben gezien, tegelijk, verbaasd:)

ERICA : Willy?!

DIDIER : Willy?!

WILLY : *(Woedend, tegen Erica)* Stomme trut, verdomme. *(Als hij naar haar toe gaat)*

DOEK

1880

TWEEDE BEDRIJF

SCÈNE 1- ZATERDAGNACHT-ENKELE MINUTEN LATER.

(Als het doek opent, zitten Erica en Didier naast elkaar - maar 'vice versa' - op de sofa. Didier werpt enkele bezorgde blikken op Erica, die een klap heeft gekregen en bijvoorbeeld met een zakdoek tegen het hoofd zit. Willy heeft de revolver in de hand)

DIDIER : Vind jij vrouwen slaan leuk of zo?

WILLY : *(Kortaf)* Ze had van mijn muts moeten blijven.

DIDIER : Dat is toch geen reden om haar zo'n klap te geven.

WILLY : *(Cynisch)* Vrouwen moeten maar eens leren dat emancipatie ook z'n nadelen heeft.

DIDIER : *(Niet begrijpend)* Emancipatie?

WILLY Gelijke behandeling voor man en vrouw, meneer de chique advocaat.

DIDIER : Hoe weet jij dat ik advocaat ben? *(Als Willy alleen veelbetekenend lacht)*
Herken je ons dan?

WILLY : *(Geringschattend)* De dikke nek en zijn hitsige vamp. Uit de Kannunikstraat.
Die kenden ze op het bureau allemaal.

ERICA : *(Verontwaardigd)* Zèg! Hitsige vamp!

WILLY : In jouw busje wilden we allemaal wel een briefje stoppen, schat.

ERICA : Dat is niet grappig.

WILLY : Een herenhuis, met blauwe ramen. Met een sticker op de voordeur. Wat stond er ook weer op...

DIDIER : *Never mind the dog. Beware of the wife.*

WILLY : Juist.

DIDIER : Jij weet dat nog?

WILLY : Facteurs hebben een goed geheugen, vriend.

ERICA : Maar dan moet jij ons toch herkend hebben toen ik het licht aandede?

WILLY : Tuurlijk.

ERICA : Waarom ben je dan niet meteen verdwenen?